

cu șurubelnița. Cu cât se golește mintea, cu atât omul se umple de Har. Când spun minte, mă refer la judecata omenească, la iubirea de sine, la autoconvingere. Însă din clipa când cineva va pricepe că judecata lui nu este corectă și va spune: „Am judecată lumească. Judecata mea nu are lumina dumnezeiască și voi face greșeli. De aceea nu trebuie s-o folosesc”, atunci Dumnezeu îl va lumina, iar el va dobândi discernământ și va dinstinge ceea ce este bun.

Omul este o taină! Chiar dacă te-ar pune să judeci, tu să cugeți: „Judecata pe care o fac este dumnezeiască sau plină de patimă?”. Este adică dezinteresată sau plină de interes? Să nu aveți încredere nici în voi înșivă, nici în judecata voastră. Atunci când cineva judecă, are înlăuntrul său mult egoism. Adeseori

sunt pus în situația să judec un subiect și sunt nevoit s-o fac, deși nu vreau. Și cu toate că judec dezinteresat și cu nepărtinire, când mă duc să fac rugăciune, nu simt acea dulceață pe care o simt în alte dăți. Și aceasta nu pentru că mă mustră conștiința pentru ceva, ci pentru că am judecat ca un om. Cu atât mai mult se întâmplă aceasta atunci când judecata este greșită sau are în ea îndreptățire sau criterii omenești. Judecata este un lucru mare. Judecata este a lui Dumnezeu. Este înfricoșător ca cineva să ia judecata lui Dumnezeu! Nu are importanță dacă cel ce se află în poziția să judece are dispoziție bună. Important este ce urmări are judecata lui.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Cu durere și cu dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evanghелиsmos, București, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 15 iulie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 19 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 20 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 12, 6-14; Ap. Iacov 5, 10-20; Ev. Matei 9, 1-8; Ev. Luca 4, 22-30; glas 5, voscr. 6 → Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) → Sfântul Slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul (hram)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

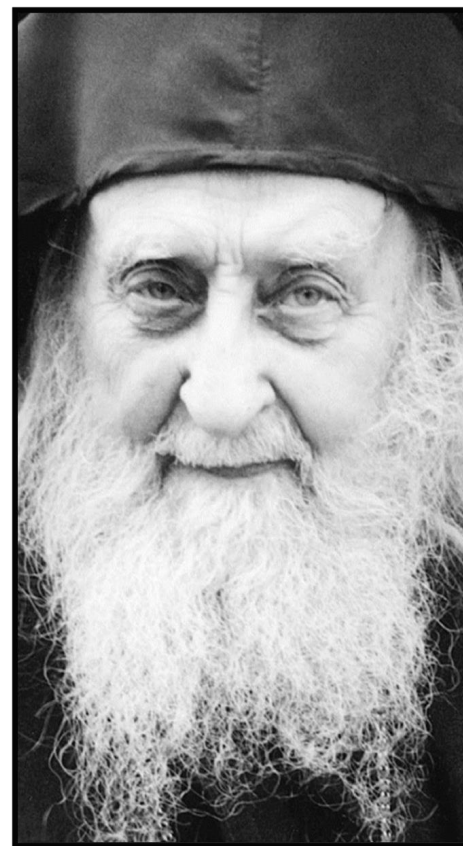
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Duhul Sfânt este puntea de unire între credincios și credincios.”

– Sfântul Dumitru Stăniloae

Nr. 581 / 13 iulie 2025

SFÂNTUL
SOFRONIE SAHAROV

† 11 IULIE
1896 - 1993

ARTA DE A TRĂI ESTE CEA MAI ÎNALTĂ DINTRE TOATE ARTELE

Eu tot mereu nutresc nădejdea că omenirea va „obosi” de duhul vrăjmășiei și va dori adevărata pace. Atunci nouă tuturor ne va fi mai ușor de trăit și va deveni cu puțință să ne scriem sau chiar să ne întâlnim „în carne și oase”. Deocamdată însă oamenii „iubesc mai mult întunericul” vrăjmășiei „decât lumina” iubirii și a păcii (Io. 3:19).

Întotdeauna am gândit (când eram încă „artist”), și nu încetez să gândesc, că cea mai înaltă artă este arta de a trăi. Cât de adesea oamenii manifestă deosebite daruri de a-și controla până și cele mai fine mișcări (la muzicieni), până și cea mai minuțioasă cântărire a fiecărui cuvânt (la poeți și scriitori), până la nuanțe abia desluite (la pictori), atunci când se afundă în lucrarea lor făuritoare. Și iată că aproape toți acești „artiști” în viața de zi cu zi se dovedesc total incapabili să-și stăpânească nu numai cele mai

subțiri amănunte ale stării lor sufletești, ale emoțiilor și ale depănării gândurilor, dar până și în a-și stăpâni cele mai grosolane patimi.

Așadar, arta de a trăi, adică de a se stăpâni în fiecare clipă, în fiecare loc, în fiecare activitate, cu fiecare om este, fără îndoială, cea mai înaltă dintre toate artele; dar este și cea mai dăinuitoare, deoarece ea trece împreună cu omul dincolo de mormânt, în viața veșnică. Eu, precum știți, în virtutea slujirii mele, propovăduiesc această artă de a trăi, cu toate că îmi cunosc deplina mea neîndestulare. Îmi este limpede că nicio suferință a lumii nu poate fi nicicum atribuită Făcătorului ei. În chip curios, oamenii aleg nu ce este mai bun, dar ceva mediu. Nu spun: ce este „mai rău” – dar ceva mediu. Cu toate acestea, acel mediu, când omul se agață de el și nu vrea să-și lărgească inima, acel „mediu” devine ceva mediocru, îngust. Astfel întreagă viața noastră se risipește în lupta cu îngustimea inimilor oamenilor. Și, vă mărturisesc, adesea mă văd la limitele deznădejdiei. Oamenii – și cei buni, și cei dragi, și cei deștepți, și cei culți – nu sunt în stare a se înțelege unul cu altul, iar ȋșesutul vieții se sfâșie la fiecare pas. A-l reface din nou nu este cu puțință decât prin cea mai încordată putere a unei iubiri care se dăruiește celorlalți. Și când ai dăruit totul, dar la unime nu ai ajuns, inima doare puternic și împreună cu ea întreaga-ți făptură.

Așa că, vedeți, vă mărturisesc starea sufletului meu cea mai frecventă acum, adică în anii bătrâneții, când mi-au slăbit puterile, când văd sfârșitul vieții, și nu văd să fi atins ceea ce caut și am căutat de-a lungul întregii mele vieți. Vădit că în limitele pământești aceasta va și rămâne de neatin. Iar ieșirea de aici neapărat va fi însoțită de durere pentru starea lumii.

Să nu înțelegeți cuvintele mele de mai sus ca arătând puținătatea sufletului meu. Nu. Este mai curând durere, împreună-pățimire. Plicticos lucru, întreaga viață să te lupți cu ignoranța, cu relele înclinări ale voii oamenilor. Plicticos, pentru că oamenii NU vor binele și lumina. Experiența de veacuri a arătat limpede nefolosul dezbinării și luptelor unii cu alții. S-ar zice că ar fi cu puțință... și că ar fi vremea... a înțelege că unirea puterilor ar trebui să ducă la faptul ca toți oamenii să trăiască deplin îndeștulați. Însă patima de a domina, de a comanda, atâta s-a înrădăcinat în inimile oamenilor, încât omului tocmai aceasta i se pare cât se poate de firesc.

Iată, scrieți că vă mârșnește lipsa de bună înțelegere între „noi” aici. Aceasta este iarăși pentru că unora li se pare că, dacă ȋți pot face vreun rău, trebuie să se folosească de acea puțință, ca omul, de frica răului să lucreze pentru ei. Oamenii nu au gândul că, dacă ei pot face binele, chiar trebuie, mai presus de orice altceva, să se și folosească de acea

putință spre binele aproapelui. Nu. Sărăcia, slăbiciunea, dependența omului, ei doresc a le folosi numai în scopuri egoiste. Iar pe cel mai slab nici nu-l privesc ca pe un om, ci ca pe o făptură inferioară, zidită special ca să lucreze pentru ei.

Bineînțeles, toată lupta în această lume se învârte în jurul dorinței din partea unora de a-și folosi puterea, adică de a robi pe ceilalți prin silire; iar ceilalți – ȋși îndreptează toate puterile spre a-și apăra dreptul unei vieți omenești.

Desigur, când cineva ne devine prieten, nu înseamnă că cei cu care prietenul nostru nu se poate înțelege vor înceta să ne fie prieteni. Iar faptul că rămâneți în bune relații față de „H” și de ceilalți mă bucură adânc. Altfel, ar fi fost cât se poate de rău. Da, oamenii cel mai adesea gândesc pe jumătate, conștientizează pe jumătate. În chip ciudat, ei înșiși nu înțeleg ce fac. Ei sunt oameni de la care nu poți aștepta mult: sunt pe jumătate iresponsabili. Sunt sigur că și cu mine sunt neapărat împrejurări când, din curată neștiință omenească, sau chiar neputință, nu răspund așteptărilor altora. Sau văd lucrurile cu totul altfel, și așa, fără să vreau, smintesc oamenii. Astfel, noi toți avem nevoie de mila lui Dumnezeu.

Sursa: *Arhimandritul Sofronie Saharov, Scrisori către familia Protoiereului Boris Stark*, tradusă de Ierom. Rafail (Noica), Editura Accent Print, 2015, Suceava

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

† 12 IULIE

JUDECATA ESTE A LUI DUMNEZEU

Părinte, simt judecata, logica și dreptatea lumească pe care le am, ca pe niște piedici în sporirea duhovnicească.

Ȋntr-adevăr, ele sunt piedici în sporirea duhovnicească, pentru că alungă Harul lui Dumnezeu. După aceea omul rămâne fără ajutorul dumnezeiesc și cade spărgându-și capul. Judecata și dreptatea omenească sunt de obicei nedrepte. Pe când dreptatea lui Dumnezeu este dragoste, îndelungă-răbdare, îngăduință. Microbul bolii tale duhovnicești este că examinezi lucrurile cu logica omenească. Iar medicamentul cel mai eficace este gândul cel bun. Atunci când omul gândește de-a dreapta, adică are gânduri bune, i se mărește capacitatea inimii. Dar fiindcă tu folosești mult logica, trebuie să iei aminte bine la gândurile tale, pentru că și concluziile pe care le tragi cu logica sunt omenești, iar nu duhovnicești sau sfințite.

Părinte, care este pricina pentru care cineva judecă repede oameni, lucruri și situații?

Unul ca acesta se mișcă numai cu logica, ȋi lucrează numai creierul și de aceea procedează astfel. Ar fi bine ca acestora, care au ceva minte, Dumnezeu să le-o răsucescă puțin